

ELLE KENNEDY

Hesaplaşma

★ OFF-CAMPUS SERİSİ ★

3. KİTAP

Çeviren
Tuba Özkat

Konuşabilir miyiz?

Ltfn??

Bu da ne böyle, Allie? Yaşadığımız onca şeyden sonra bundan daha çoğunu hak ediyorum.

Bitti dediğinde ciddi değildin, di mi?

Siktir! Bana bir CEVAP verecek misin?

Var ya. Sikerim böyle işi. Beni görmezden gelmek mi istiyorsun? İyi. Neyse.

CUMA AKŞAMI KAMPÜSÜN SPOR MERKEZİNDEN ÇIKARKEN TE-lefonuma baktığımda beni bekleyen altı kısa mesaj vardı. Hepsi, dün gecedен beri eski olan sevgilim Sean'dandı. Ve duygusal tepkilerinin yalvarmaktan tepesi atmışa gitmesi dikkatimden kaçmamış olsa da, kendimi dil bilgisi hatasını düzeltirken buldum.

Bundan daha çoğunu hak ediyorum.

Çoğunu demişti, *fazlasını* değil. Gerçi kelime tercihini de çok sorgulamamak lazımdı çünkü Sean'a tam olarak akıl küpü demezdi.

Tamam, bu tam anlamıyla doğru değildi. Bazı konularda hazırcevaptı. Mesela beyzbol konusunda; ciddiym, çocuk istatis-

tikleri götünden bile çıkarabilirdi, hatta ta altmışlı yıllara dayanları bile. Fakat zeki olmak onun için kullanılacak sıfatlardan biri sayılmazdı. *Kusursuz sevgili* olmak da en iyi özellikleri listesinde yoktu, en azından son günlerde.

Aynı adamla ayrılıp ayrılıp barışan kızlardan biri olmayı hiç istememiştim. Cidden, bundan daha güçlüyüm sanıyordum ama Sean McCall, Briar Üniversitesi'ndeki ilk yılımdan beri bana kancayı takmıştı. İyi çocuk yakışıklılığı ve sevimli çocuk sırtıyla beni içine çekmişti. O muhteşem çarpık gülüşü, gamzeli ve vadedilmiş sözlerle dolu olurdu.

Tekrar telefonuma göz attım; tedirginliğim, arkamdaki binanın üzerindeki sarmaşıklar gibi zirveye tırmanıyordu. Off be. Ne hakkında konuşmak istiyordu ki? Söylemek istediğimiz her şeyi dün gece söylemiştik. Sean'ın öğrenci birliği evinden çıkıp gitmeden önce aramızdaki her şeyin bittiğini söylerken ciddiye dim.

Bitirmiştin artık. Üç yılda bu dördüncü ayrılığımızdı. Bu neşe ve kalp kırıklığının çarpık döngüsünü sürdüremezdim. Özellikle de bir gelecek inşa edeceğimizi düşündüğüm kişi beni geride tutmakta bu kadar kararlıyken.

Öyle olsa bile kalbim acıyordu. Bu kadar uzun süre boyunca hayatınızda büyük bir yer teşkil eden birini bırakmak çok zordu. O kişi *sizi* bırakmayı reddettiğinde daha da zordu.

İç geçirerek basamaklardan aceleyle indim, kampüsün içinden geçen kaldırım taşı yola doğru ilerledim. Genellikle manzaraya hayran hayran bakmaya vakit ayırırdım. Muhteşem eski binalar, dövme demirden banklar ve gölgesiyle altındakileri koruyan devasa ağaçlar vardı. Fakat bu akşam sadece yurt odama koşmak, yorganı kafama çekmek ve dünyayı dışarıda bırakmak istiyordum. Şansım vardı ki bunu yapabiliyordum çünkü oda arkadaşım Hannah bu hafta sonu buralarda olmayacaktı, yani sefaletimde debelenmenin duygusal riskleri hakkında bana nutuk atamazdı.

Dün gece pek fazla nutuk atmamıştı gerçi. Aksine, harekete geçmiş ve gelmiş geçmiş en iyi arkadaşın yapacağını yapmıştı.

Sean'dan ayrıldıktan sonra kapıdan içeri girdiğim anda, Hannah beni bir kutu dondurma, bir paket peçete ve iki şişe kırmızı şarapla birlikte ortak salonumuzda bekliyordu. Bana peçete uzatıp söylediğim saçma sapan şeyleri dinleyerek gecenin bir yarısına kadar uyanık kalmıştı.

Ayrılıklar *bok gibiydi*. Sanki bir çeşit başarısızlık örneğiymişim gibi hissediyordum. Hayır, sanki pes eden biri gibi hissediyordum. Annemin ölmeden önce bana verdiği son tavsiye, sevğiden asla vazgeçmememdi. Aslında, annem bunu hastalanmadan çok daha önce kafama sokmuştu. Bütün detayları bilmiyordum ama on sekiz yıllık birliktelikleri boyunca bizimkilerin, evliliklerinde birden fazla kez sorun yaşadığı evimizde bilinen bir şeydi. Ve onlar bundan güç almıştı. Üstesinden gelmişlerdi.

Dün Sean'ı bırakıp gidişimi her düşündüğümde kusacak gibi hissediyordum. Belki de bizim için daha çok çaba harcamalıydım. Yani, beni sevdiğini biliyordum...

Eğer seni seveydi, sana ultiatom vermezdi, diyen bir ses beni temin etti. *Doğru şeyi yaptım*.

Kafamdaki sesi anımsadığımda boğazım düğümlendi. Babama aitti, o benim en büyük destekçimdi. Onun gözünde ben hiç yanlış yapmazdım.

Sean'ın da beni onun gözünden görememesi çok kötüydü.

Hannah'yla birlikte kaldığımız Bristol House'taki iki yatak odalı suit odamıza varmama beş dakika kala telefonum titreşti.

Siktir. Sean'dan bir mesaj daha.

Çifte siktir çünkü mesaj şuydu:

Sana küfrettiğim için üzgünüm bebeğim. İstemedim. Sadece üzgünüm.

Sen benim için dünyalara bedelsin. Umarım bunu biliyosundur.

Peşinden bir mesaj daha geldi: *Dersten sonra geliyorum. Konuşacağız*.

Olduğum yerde durdum, içimde bir panik dalgası yükselmeye başladı. Sean'dan korkmuyordum, en azından fiziksel anlamda korkum falan yoktu. Bana asla el kaldırmayacağını ya da delice bir öfkeye kapılmayacağını biliyordum. Fakat tatlı diliyle beni

kandırabilmesinden korkuyordum. O konuda öyle iyiydi ki. Tek yapması gereken bana *bebeğim* demesi ve sevimli gülümsemelelerinden bir tanesini atıvermesiydi, sonra hâpı yutardım.

Mesajlarını tekrar okurken öfke, korku ve kızgınlık dikkatimi çekmek için savaş veriyordu. Blöf yapıyor olmalıydı. Davetsiz gelmezdi, öyle değil mi?

Hay *sikindirik* siktir.

Titrek parmaklarla Hannah'nın numarasını çevirdim. İki defa çaldıktan sonra en yakın arkadaşımın rahatlatıcı sesi hattan yankılandı. "Hey, naber? İyi misin?"

Arkadan gelen yumuşak konuşma seslerini duyabiliyordum. Bir kadın sesiydi; Logan'ın kız arkadaşı Grace Ivers'tı bu. Yani Hannah ve sevgilisi Garrett, Boston'da geçirecekleri hafta sonu için çoktan yola çıkmışlardı. Onlarla gitmem için beni davet etmişti ama kabul etmemiştim çünkü fazlalık olmak istememişim. Delicesine âşık iki çift ve ben mi? Yok ya, ben almayayım.

Şimdiyse daveti kabul etmiş olmayı diliyordum çünkü bu hafta sonu yalnız başıma olacaktım ve Sean *konuşmak* istiyordu.

"Sean bu akşam geliyor," diye söyleyiverdim.

Hannah'nın nefesi kesildi. "Ne? *Hayır!* Neden kabul ettin?.."

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim! Sorun olur mu diye sormadı bile. Uğrayacağını söyleyen bir mesaj attı sadece."

"Bu ne saçmalık!" Sesi en az benim hissettiğim kadar memnuniyetsiz geliyordu.

"Aynen, değil mi?" Paniğim benden etrafa dalga dalga yayılıyordu. "Onu göremem, Han. Bu ayrılık içimde hâlâ taze. Eğer gelirse, onunla yine barışabilirim."

"Allie..."

"Işıkları kapatıp kapıyı kilitlesem, odada olmadığımı varsayıp gider mi dersin?"

"Tanıdığımız Sean mı? Bütün gece kapının dışında bekler." Hannah küfretti. "Biliyor musun? Bruins maçına gitmeyi kabul etmemeliydim. Seninle odada olmalıyım. Bekle, Garrett'a arabayı çevirmesini söyleyeceğim..."

“Sakın ha,” diye araya girdim. “Benim için seyahatini iptal etmeyeceksin. Eğlenceli bir şeyler yapmak için son şansınız bu.”

Hannah'nun sevgilisi Briar hokey takımının kaptanıydı, artık sezon başladığı için antrenmanlar ve maç programlarıyla tamamen dolu olacaktı. Yani Hannah onu eskisi kadar çok göremeyecekti. Nadiren kavuştukları özgür hafta sonlarından birini mahveden kişi olmayı reddediyordum.

“Sadece tavsiye istiyorum.” Zorlanarak yutkundum. “O yüzden, lütfen bana ne yapacağımı söyle. Tracy'ye onun odasında kalabilir miyim diye sormalı mıyım?”

“Hayır, eğer Sean koridorlarda dolacaksa Bristol'da olmak istemezsin. Belki Megan... Hayır, bekle, bu hafta yeni sevgilisi orada olacak. Muhtemelen yalnız olmak isterler.” Hannah'nun sesi düşünceli geliyordu. “Peki ya Stella?”

“Justin'le ikisi daha geçen hafta aynı eve çıktı. Son anda ortaya çıkan bir misafir istemezler.”

“Bir dakika bekle.” Uzun bir duraksama oldu. Garrett'in boğuk sesini duysam da ne dediğini çıkaramadım. Sonra Hannah geri döndü. “Garrett, bu hafta onun evinde kalabileceğini söylüyor. Dean ve Tuck orada olacak, yani eğer Sean nereye gittiğini çözüp de peşinden gelirse kıcını eline verip kaldırırma atarlar.” Arkadan yine mırıltılı sesler geldi. “Garrett'in odasında uyuyabilirsin,” diye ekledi.

Kararsız kaldım. Yani bu saçmalıktı. Sean'ın kendi odamdan çıkmama sebep olmasına izin vermeyi düşündüğüme bile inanamıyordum. Fakat aklım, onun kapımı çaldığı görüntülerle doldu. Veya bundan daha da kötüsü, penceremin önünde bir müzikçalarla durup *Say Anything* şarkısını çalması olurdu. Off, ya Peter Gabriel şarkısını çalarsa ne olurdu? O şarkıdan nefret ederdim.

“Sorun olmadığına emin misin?” diye sordum.

“Kesinlikle. Hiç sorun değil. Logan şu anda Dean ve Tucker'a mesaj atarak onlara haber veriyor. İstedığın zaman gidebilirsin.”

İçimden bir parça suçlulukla birlikte bir rahatlama geçip gitti. “Beni hoparlöre alır mısın? Garrett’la konuşmak istiyorum.”

“Tabii. Bir saniye.”

Bir dakika sonra hattı Garrett Graham’ın tok sesi doldurdu. “Temiz çarşaf lar dolapta ama kendi yastığını götürmek isteyebilirsin. Wellsy benimkinin fazla yumuşak olduğunu düşünüyor.”

“Çünkü çok yumuşak,” diye karşı çıktı Hannah. “Islak bir lokumun üzerinde yatmak gibi.”

Garrett, “Pofuduk bir bulutta yatmak gibi,” diye düzeltti. “Güven bana, Allie, yastıklarım akıl uçurur. Sen yine de ne olur ne olmaz kendininkini götür.”

Kahkaha attım. “Uyarı için sağ olun. Fakat sorun olmadığına emin misin? Yük olmak istemem.”

“Sorun değil, canım. O koca mavi gözlerini Tuck’a doğru kırıştıırırsan sana güzel bir akşam yemeği yapar. Ah, Logan da Dean’e sana asılmamasını emrediyor, yani sana sapıklık yapacağından endişelenmene gerek yok.”

Evet, tabii. Dean Heyward-Di Laurentis gezegendeki en büyük flört makinesiydi. Onu her gördüğümde donumun içine girmeye çalışıyordu. Bu konuda özel hissedemiyordum bile çünkü o herkesin donuna girmeye çalışıyordu.

Endişelenmiyordum gerçi. Dean’le nasıl başa çıkacağımı biliyordum; ayrıca Tucker, benimle azgın ev arkadaşı arasında iyi bir tampon görevi görecekti.

“Gerçekten minnettarım,” dedim Garrett’a. “Ciddiyim. Sana borçlandım.”

“Yok ya.”

Hannah konuştu. “Oraya vardığında bana mesaj at, oldu mu? Sonra da telefonunu kapat ki Sean seni taciz edemesin.”

Kankamı ne kadar sevdiğimden bahsetmiş miydim hiç?

Ânında daha iyi hissederek telefonu kapadım. Belki de hafta sonu için yurttan çıkmak akıllıcaydı. Güzel, küçük bir tatil gibi değerlendirebilirdim bunu, birkaç günlüğüne kafamı boşaltır ve kendimi toplardım. Dean ve Tucker etrafta olduğu sürece Sean’ı

aramak için aklım çelinmezdi. Bu defa doğru düzgün ayrılmamız gerekiyordu. İletişime geçmek falan yoktu, en azından birkaç haftalığına. Ya da aylığına. Ya da yıllığına.

Dürüst olmam gerekirse, bu ayrılıktan sağ kurtulacak mıyım bilmiyordum. Yıllarca bu adamı sevmiştim. Ve Sean'ın tatlı anları da olmuştu. Ne zaman hasta olsam elinde çorbayla kapımda bitivermesi gibi.

Sonra da onun...

Yoldan çıkma alarmı!

Alarm sesi kafamda yankılandı ve aptallığım konusunda beni uyardı. Hayır. Yoldan çıkmama izin vermeyecektim. Tatlı olabilmesi önemli değildi çünkü tatlı *olmadığı* zamanlar da vardı. Dün gece bunun kanıtıydı.

Omuzlarımı dikleştirip daha hızlı yürüdüm, planıma bağlı kalmaya kararlıydım. Sean'la aramızdakiler bitmişti. Onu görmez, ona mesaj atamaz ya da şu anda kendimi onun yoluna çıkaracak hiçbir şey yapamazdım. Sean'dan ayrı varlığımın birinci günü resmî olarak başlamıştı.